

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДПРИЄМСТВ

© Карачина Н.П., 2009

Досліджено процес формування економічної поведінки підприємств на підставі особливостей функціонування сучасних підприємств. Обґрунтовано необхідність розкриття формування економічної поведінки підприємств крізь призму взаємозв'язку зі стратегією та стратегією поведінки підприємств. Удосконалено процес формування економічної поведінки підприємств з позиції узагальнення трьох рівнів діяльності: стратегічного, тактичного та ситуативного.

Ключові слова: економічна поведінка підприємств, стратегія, стратегічні рівні підприємств

The work considers the process of forming of economic behavior of enterprises on the basis of features of functioning of modern enterprises. Also the necessity of opening of forming of economic behavior of enterprises through the prism of intercommunication with strategy and strategy of behavior of enterprises is grounded. The process of forming of economic behavior of enterprises is improved from position of generalization of three levels of activity: strategic, tactical and situation.

Keywords: economic conduct of enterprises, strategy, strategic levels of enterprises

Постановка проблеми

Багатоаспектність проблем в поведінковій теорії підприємств, виявлених при визначенні сутності, типізації, взаємозв'язку і закономірної обумовленості їх економічної поведінки пояснює необхідність дослідження та розроблення концептуального підходу до процесу формування економічної поведінки підприємств. Загалом проблема, як вважаємо, полягає у відсутності детального та всебічного аналізу причинно-наслідкових механізмів та перспектив поведінки підприємства в умовах підвищення невизначеності та ризику діяльності. Від оптимальності вирішення цієї проблеми залежить успішність формування економічної поведінки вітчизняних підприємств.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Проблеми визначення сутності економічної поведінки стосуються досліджень багатьох відомих зарубіжних вчених-економістів: А. Сміта, П. Хейне, А. Маршалла, Ф. Хайека, К. Маркса, М. Вебера, Г. Шмоллера, Т. Веблена, У. Мітчелла, Дж. Коммонса, Р. Коуза, Дж. Б'юкенена, Г. Саймона, Д. Норта, Й. Шумпетера, В. Зомбарта. Водночас вагомий внесок у розкриття етимології економічної поведінки підприємств зробили такі науковці, як Г. Саймон, Р. Коуз, Н. Шibaєва, Г. Капленко, М. Гуревичов, В. Войтко та А. Азриліян. Але доволі обмеженими є дослідження щодо передумов, особливостей та структури процесу формування економічної поведінки підприємств за умови підвищення нестабільності та невизначеності.

Формулювання цілі статті

Мета наукової роботи полягає у дослідженні процесу формування економічної поведінки підприємств на підставі особливостей їх функціонування в сучасних умовах та удосконалення процесу формування економічної поведінки підприємств з позиції узагальнення трьох рівнів діяльності: стратегічного, тактичного та ситуативного.

Виклад основного матеріалу

Беззаперечна важливість дослідження формування економічної поведінки підприємств за результатами наукового пошуку не знайшла достатнього відтворення у працях вчених. Варто відзначити лише роботи Г. Капленко, в яких при дослідженні економічної поведінки підприємств зосереджується увага на процесі формування економічної поведінки [1]. Науковець зауважила, що сам процес формування економічної поведінки не завершується якоюсь негайною дією, а встановлюються загальні напрями, просування якими забезпечить зростання і зміцнення позицій підприємств. Водночас процес формування стратегії економічної поведінки підприємства характеризується сукупністю таких ознак: рівень розроблення, регулярність, невизначеність, кількість можливих альтернативних рішень, яку слід брати до уваги при формуванні економічної поведінки; інформація, яка використовується при формуванні економічної поведінки; часові горизонти; взаємопідпорядкованість; детальність; точність оцінки; ступінь ризику. Проте сам процес формування економічної поведінки містить два етапи: аналітичний (для визначення невизначеності) в розрізі аналізу інституціонального середовища, сценарійного аналізу, аналізу галузі, ринків, технологій, продуктів, ресурсів, інновацій у галузі та аналізу суміжних галузей; креативно-творчий підхід, який узагальнює такі процеси: формування стратегії для функціонуючого бізнесу та нового бізнесу, формування стратегії поведінки, стратегічне планування, реалізація стратегії поведінки, оцінка результатів. Це є процес саме стратегії економічної поведінки, адже він не враховує реалії економічної дійсності, яким притаманний значний ступінь невизначеності, нестабільності та ризику.

Вважаємо за необхідне перед удосконаленням процесу формування економічної поведінки підприємств чітко визначити взаємозв'язок між стратегією, стратегією поведінки та економічною поведінкою підприємств. Варто зазначити, що у змістовному плані термін «поведінка підприємства» є лише якоюсь мірою спорідненим з поняттям «стратегія». Визначена авторська інтерпретація категорії «економічна поведінка підприємства» (комбінація закономірних дій, яка відтворює сутність та характер економічної діяльності, що обумовлена впливом об'єктивних і суб'єктивних факторів, для реалізації пріоритетних цілей підприємства в умовах вибору та адаптації до змін) свідчить про те, що поведінка суб'єкта не є абсолютно детермінованою; в ній завжди існують елементи спонтанності, інтуїтивності, експромту [2]. Крім того, економічна поведінка підприємства може мати як цілеспрямований, так і спонтанний характер. Проте стратегія підприємств має лише цілеспрямований характер.

Важливе значення для розуміння характеру економічних дій та діяльності, їхньої оцінки мають визначені А. Кудіновою [3, с. 106] рівні поведінки залежно від способу її регуляції, які поділяються і автором:

- стратегічний рівень – постановка цілей, самовизначення відносно базових принципів, в основі яких цінності переважно кінцевого порядку;
- тактичний рівень (різні етапи життєвого шляху) – регулюються інтерналізованими нормами;
- ситуативний рівень (реакція на конкретну ситуацію) – підприємство в своїй поведінці керується стандартами, зразками, стереотипами.

Отже, стратегічний рівень економічної поведінки підприємства спрямовує його дії та діяльність, тактичний рівень – скеровує, ситуативний рівень – виправляє (координує) при виявленні непередбачених факторів.

Визначені рівні поведінки свідчать, що економічна поведінка підприємств охоплює ширшу понятійну субстанцію, в якій стратегічний рівень є лише окремою складовою.

Для з'ясування сутності стратегії та виявлення відмінних та подібних ознак із економічною поведінкою підприємств був здійснений детальний аналіз різних підходів вчених до визначення категорії «стратегія» [4–11].

Відсутність загальноприйнятого та узгодженого визначення терміна «стратегія» показує ендемічний (місцевий) характер поглядів на роль та значення стратегії для діяльності підприємства. Тому, на нашу думку, немає сенсу відшукувати або зводити до єдиного терміна багатогранну суть стратегії, адже вона повинна мати конкретне призначення, суть, зміст, які залежать від можливостей та умов діяльності кожного конкретного підприємства.

Узагальнення наведених поглядів науковців обумовило їх об'єднання у декілька підходів, згідно з якими стратегія підприємства розглядається як:

- комплексний план або модель дій, спрямованих на досягнення мети (засіб досягнення цілей підприємства);
- набір правил прийняття рішень і способів реалізації стратегічної концепції розвитку підприємства;
- загальний напрям дій, які визначають перспективний розвиток підприємства щодо досягнення конкурентних переваг та успіху діяльності;
- позиціонування (позиція) підприємства у зовнішньому середовищі та серед головних конкурентів;
- «влучний прийом», який спонукає конкурентів витратити час та кошти.

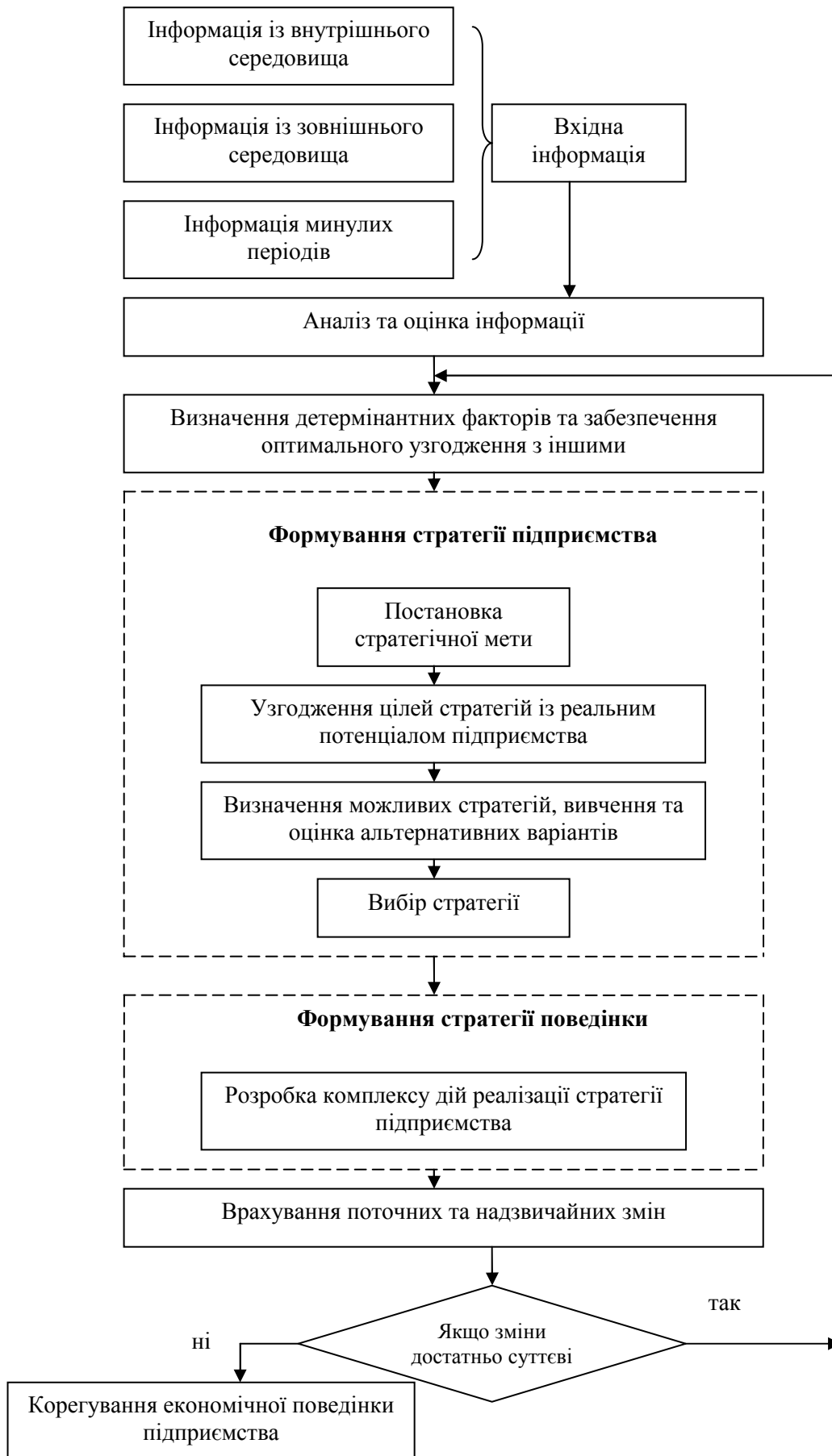
Авторська позиція, яка ґрунтується на критичному аналізі розглянутих дефініцій стратегії, полягає у комплексному трактуванні стратегії, відповідно до якого «стратегія» – це сформована концепція розвитку підприємства, що визначає загальний напрям дій та перспективний розвиток підприємства щодо досягнення конкурентних переваг та успіху діяльності; план або модель дій, спрямованих на досягнення мети; набір правил прийняття рішень; використання «влучних прийомів» та позиціонування підприємства у зовнішньому середовищі.

Дослідження категорії «стратегія» підприємств та «економічна поведінка» підприємств виявило застосування у науковій літературі також ідентичного поняття «стратегія поведінки» підприємств. Виходячи із аналізу трактувань сутності стратегії вважаємо, що деякі визначення можуть розкрити цю категорію та ідентифікувати стратегію саме з позиції економічної поведінки підприємств. Це стосується поглядів таких науковців, як І. Ансофф, Б. Мізюк, З. Шершньова, Г. Мінцберг та А. Мак Х'юг [7–11]. Отже, стратегія поведінки підприємства, на нашу думку, є комплексом дій реалізації сформованої стратегії підприємства.

Узагальнюючи відтворену сутність стратегії, доцільно виділити її характерні риси: засіб досягнення мети та орієнтирів-цілей, яких прагне досягти організація, що можуть змінюватися в окремі моменти і на різних рівнях ієрархії; узгодження з місією, орієнтирами, які визначила для себе організація; відповідна реакція на можливий вплив зовнішнього середовища; процес розроблення стратегії не завершується якоюсь дією – розробляється лише загальний напрямок дій; використання узагальненої, неповної та неточної інформації стосовно альтернатив розвитку; сформована стратегія використовується для розроблення подальших стратегічних проектів із застосуванням пошукових методів; необхідність у стратегії зникає, як тільки реальний процес розвитку починає виводити організацію на рівень очікуваних подій; реалізація стратегії – це процес внесення змін в розроблені стратегії, відкидаючи ті з них, що не можуть бути здійснені (помилкові стратегії) та доповнюючи тими, що реально виникають при поточній взаємодії із зовнішнім середовищем (реальні стратегії). Вочевидь аналіз основних елементів та характеристик стратегії і стратегії поведінки обумовив висновок щодо їх подвійної взаємодії з економічною поведінкою, адже сформовані ними цілі визначають напрямок, характер та сутність економічної поведінки підприємств, а економічна поведінка, своєю чергою, реалізує цілі стратегії за рахунок сформованого стратегічного комплексу дій.

З урахуванням викладеного та на підставі результатів власних досліджень пропонується авторська концепція процесу формування економічної поведінки підприємств (рисунок). Відтворений підхід є логічним продовженням виявлених результатів щодо взаємозв'язку та взаємообумовленості стратегії підприємства → стратегії поведінки підприємства → економічної поведінки підприємства.

Як видно з рисунка, процес формування економічної поведінки підприємства має циклічний характер. Вихідна інформація, що надходить до системи формування стратегії підприємства, проходить стадії обробки та аналізу інформації, після чого виділяються детермінантні фактори та забезпечується оптимальне їх узгодження з іншими факторами.

Удосконалений процес формування економічної поведінки підприємства

Наступним етапом є формування стратегічної мети, узгодження цілей стратегії із реальним потенціалом підприємства та визначення і оцінка альтернативних стратегій: обмежене зростання, розширення, скорочення (ліквідація, відсікання зайвого, скорочення і переорієнтація), комбінація трьох варіантів. Після визначення і оцінки альтернативних варіантів обирається конкретна стратегія, яка б забезпечила виконання поставлених цілей. Для підвищення ймовірності реалізації стратегії розробляється стратегія поведінки, а саме комплекс дій реалізації стратегічної мети.

Сформований комплекс дій впроваджується у реальне економічне життя підприємства з урахуванням поточних та непередбачених змін, які виникли. Зазначимо: якщо зміни достатньо важливі, підприємство досліджує їх, оцінює реальні можливості та вносить корективи у стратегію підприємства; якщо ж зміни неістотні, то в економічній поведінці підприємства продовжують реалізувати стратегію за рахунок відповідного корегування. Отже, зазначені елементи знаходяться у неперервному взаємозв'язку, створюючи замкнений цикл процесу економічної поведінки підприємств.

Доцільно зазначити, що при формуванні економічної поведінки необхідно враховувати те, що на різних етапах розвитку підприємств виділяється пріоритетна умова функціонування, яка повинна відтворювати актуальні аспекти їх економічної поведінки. Ця позиція існує і в дослідженнях Н. Шібаєвої при розкритті структури економічної поведінки підприємств [12, с. 4]. Науковець виділяє фундаментальну та актуальну структури економічної поведінки. Фундаментальна структура економічної поведінки підкреслює той факт, що на всіх етапах розвитку суспільства економічна поведінка визначається зовнішніми відносно суб'єкта умовами, власними економічними цілями та прагненням людини до самовдосконалення. Але на кожному з етапів розвитку суспільства одна з цих умов вирішально впливає на економічну поведінку, що і є основою актуальної структури економічної поведінки. Отже, актуальна структура економічної поведінки підприємства – це модифікація фундаментального аспекту залежно від умов системи, до якої воно належить. Все вищезазначене обумовлює необхідність постійного відслідковування та врахування змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі підприємства, визначенні пріоритетності окремих факторів при формуванні економічної поведінки підприємств.

Висновки

Очевидним є те, що процес формування економічної поведінки підприємств має відтворювати взаємозв'язок стратегії підприємства → стратегії поведінки підприємства → економічної поведінки підприємства. Це аргументовано тим, що економічна поведінка підприємств узагальнює три рівні діяльності: стратегічний рівень економічної поведінки підприємства спрямовує його дії та діяльність, тактичний рівень – скеровує, ситуативний рівень – виправляє (координує) при виявленні непередбачених факторів.

Перспективи подальших досліджень

Наведене теоретико-методологічне дослідження обумовлює необхідність подальших прикладних досліджень щодо корегування процесу формування економічної поведінки підприємств відповідно до реальних економічних умов їх функціонування

1. Капленко Г.В. *Формування економічної поведінки підприємств: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.06.01 / НАН України; Інститут регіональних досліджень. – Л., 2005. – 20 с.* 2. Karachina N.P. *Principles of the microeconomic efficiency analysis from the positions of the category "behavior of enterprises". Materialy Tym 5(10) 2008. Economiczne nauki, Pravo, Pedagogiczne nauki, Filologiczne nauki, Nauki biologicznychne, Medycyna, Techniczne nauki: Przemysl. Nauka i studia. – P. 25–30.* 3. Кудінова А.В. *Підприємницька поведінка: сутність та детермінанти її еволюції // Актуальні проблеми економіки. – 2004. – № 4. – С. 104–111.* 4. Пастухова В.В. *Стратегічне управління підприємством: філософія, політика, ефективність: Монографія. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2002. – 302 с.* 5. Галушка З.І., Комарницький І.Ф. *Стратегічний менеджмент. – Чернівці: Рута, 2006.–248 с.* 6. Мартиненко М.М., Ігнат'єва І.А. *Стратегічний менеджмент. – К.: Каравела, 2006.–320 с.* 7. Сімонова В.С. *Еволюція категорій «стратегія» та «стратегічне управління» //*

Актуальні проблеми економіки. – 2006. – № 5. – С. 117–120. 8. Мізюк Б.М. Стратегічне управління: Підручник. – 2-ге вид., переробл. і доповн. – Львів: Магнолія плюс, 2006. – 392 с. 9. Ансофф І. Стратегическое управление: Сокр. пер. с англ. / Науч. ред. и авт. предисл. Л.И. Евенко. – М.: Экономика, 1989. – 519 с. 10. Минцберг Г., Куинн Дж.Б., Гошал С. Стратегический процесс / Пер. с англ. под ред. Ю. Каптуревского. – СПб.: Питер, 2001. – 688 с. 11. Шершньова З.Є. Стратегічне управління. – К.: КНЕУ, 2004. – 699 с. 12. Шибасєва Н.В. Особливості економічної поведінки суб'єктів господарювання в умовах ринкової трансформації економіки: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.01.01 / Харківський національний університет ім. В.Н. Каразіна. – Х., 2002. – 16 с.

УДК 338.2(075.8)

Г.І. Кіндрацька, М.С. Білик*

Національний університет “Львівська політехніка”,
кафедра обліку та аналізу,
*кафедра маркетингу і логістики

ОЦІНЮВАННЯ РІВНЯ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЇ

© Кіндрацька Г.І., Білик М.С., 2009

Розглянуто основні проблеми оцінювання системи стратегічного менеджменту організації. Запропоновано методичі підходи до оцінювання стратегічного рівня розвитку організації: елементний і процесний, які характеризуються впорядкованим відбором чинників за елементами та стадіями процесу стратегічного управління. Сформовано основні напрями використання результатів оцінювання стратегічного рівня розвитку організації.

Ключові слова: стратегічний рівень, система стратегічного управління, елементи стратегічного управління, стадії процесу стратегічного управління.

The basic problems of estimation of the system of strategic management of organization are examined in the article. The method of estimation of strategic level of development of organization, which is based on the well-organized selection of factors in the cut of elements and stages of process of strategic management, is offered.

Keywords: strategic level, system of strategic management, strategic clientele, stage of process of strategic controls of management

Постановка проблеми

У сучасних умовах вітчизняні підприємства формують новий підхід до системи управління взагалі та стратегічного управління зокрема. Стратегічне управління все більше адаптується до змін, яких зазнає організація. Рівень мобільності стратегічного управління в умовах нестійкого зовнішнього середовища характеризується швидкістю й гнучкістю реакції на ці зміни з метою зберегти себе як організацію і досягти економічної ефективності. З іншого боку, приймаючи виклик оточення, організація, очевидно, прагне передбачити ці зміни і підготуватися до них так, щоб її позиції в майбутньому були якнайкращими.